

saa mange som muligt Adgang til at komme med i disse Foreninger.

Til Svineavlens Fremme er foreslaaet 20 000 Kr. Det er et meget beskedent Beløb, men det skal jeg ikke opholde mig nærmere ved.

Bevillingen til Stambøger, som før var 20 000 Kr., nedsættes nu. Det vil sige, det var en ren Statsbevilling under Hensyn til den almene Interesse, som Førelsen af Stambøger afgjort har, men efter Forslaget bliver det betinget af, at der gives et lige saa stort Tilskud fra anden Side. Det er et af Lovforslagets Tilbageskridt efter mit Skøn.

§ 12 omhandler Lønninger til Husdyrbrugskonsulenter. I en Aarrække var der stor Forskel paa Statens Tilskud til Planteavlskonsulenternes og til Husdyrbrugskonsulenternes Lønninger. Planteavlskonsulenterne fik fra først af Halvdelen af Udgifterne til Lønning, Tjenesterejser, Kontorhold og Tryksager, hvorimod Husdyrbrugskonsulenterne fik meget mindre, en Brøkdel af et fast bevilget Beløb. Efterhaanden som deres Tal steg, fik de meget mindre, helt ned til en $\frac{1}{3}$ eller $\frac{1}{4}$ af det, Lønnen udgjorde. Det var Landboforeningerne eller Husmandsforeningerne, hvem det nu er, meget daarligt tjent med. Det var ligesom at lægge et Tryk paa Foreningerne, at de skulde lægge mest Vægt paa den Side af Landbruget, som der kunde faas det største Statstilskud til. Der var ogsaa noget i Retning af, at man lod Konsulenterne virke paa begge Omraader og saa kaldte dem Planteavlskonsulenter, medens de lige saa godt kunde være kaldt Husdyrbrugskonsulenter, idet de havde begge Virksomheder at varetage. Det var der megen Misforståelse med, og ved den Ændring, der i 1919 blev gennemført af daværende Landbrugsminister Kristjan Pedersen, fik Landbruget et længe næret Ønske opfyldt, idet Husdyrbrugskonsulenterne blev ligestillet med Planteavlskonsulenterne, ved at de fik Halvdelen af Udgifterne til Lønning, Rejser, Tryksager og Kontorhold. Der er ingen Tvivl om, at disse Konsulenter baade paa det ene og det andet Omraade gør et meget stort og særdeles nyttigt Arbejde, og en ikke ringe Del af Fremskridtene indenfor Landbruget skal overføres paa den Konto: det gode Arbejde, som disse unge Konsulenter gør. Efter at det var gennemført, stod altsaa Foreningerne frit med Hensyn til, hvad de vilde anvende deres Midler til, enten særlig til Husdyrbrug eller særlig til Planteavl, og det var en anslaaet Bevilling, saa Planteavlskonsulenternes og

Husdyrbrugskonsulenternes Ligestilling var fuldkommen. Denne Bestemmelse om, at der skulde ydes Halvdelen af Udgifterne, blev ændret i 1923 — da skulde der ogsaa spares —, og det blev sat ned til $\frac{2}{5}$. Men det blev ogsaa ændret for Planteavlskonsulenternes Vedkommende, saa at Ligheden bevarede. Nu foreslaar den højtærede Minister igen at stille Husdyrbrugskonsulenterne ringere end Planteavlskonsulenterne ved kun at give Tilskud til Lønnen, som saa forhøjes fra $\frac{2}{5}$ til $\frac{3}{5}$, hvilket alligevel ikke vil opveje, hvad det var i Forvejen. Efter Forslaget skal der altsaa gives et Tilskud af $\frac{3}{5}$ af selve Lønbeløbet, men intet Tilskud til Tjenester, Rejser, Kontorhold eller Tryksager, og Bevillingen er tilmed begrænset til 100 000 Kr. Denne Bestemmelse maa jeg anse for at være uheldig. Det vil jo let have den Virkning, at Konsulenterne indskrænker deres Rejser, holdes mere hjemme og ikke kommer saa meget ud til Medlemmerne, som de skal; det er jo derude, deres Virksomhed i særlig Grad ligger. Men denne Bestemmelse har en anden, endnu værre Side, synes jeg, og det er, at hele det Registreringsarbejde paa Husdyravlens Omraade, som begyndte i 1921 og siden har taget stærk Fart, vil gaa i Staa, naar al Støtte til det betydningsfulde Arbejde for det fremtidige Fremskridt i Husdyrbruget tages bort. Det er hele det Arbejde, der vender udad imod Almenheden, Bearbejdelsen af det forskellige Materiale, som bliver indsendt, og dette Arbejde vil i væsentlig Grad blive hemmet, og i mange Tilfælde, og jeg tror gennemgaaende, vil det blive standset. Registrering er den internationale Form for Stambogføring. Vi har haft et derfra afvigende System herhjemme, vi har holdt os til det, man nærmest kan kalde Elitestambog: det fineste af det fine har man optegnet i Stambogen, og saa har man ladet det andet, meget brugelige Avlsmateriale ude af Betragtning. Her finder jeg det af flere Grunde ønskeligt og nødvendigt at gaa over til den anden, den internationale Form med Registrering, hvor man tager de bedre Avlsdyr, som har været brugelige, med. Det er nemlig saadan, at efter Krigen var der Mulighed for, at vi kunde oparbejde en Udførsel af Avlsdyr, og det har vi ogsaa i nogen Maade faaet begyndt paa, men ingen i Udlandet vil købe et Avlsdyr, naar det ikke kan ledsages af et Certifikat, der giver Oplysning om Afstamning og Ydelse og helst Afstamning i flere Slægtled. Det er det Arbejde, der blev taget op i 1920, og som nu udføres i Form af Registrering baade for